

ინჟინერინგის ცნების გააზრებისათვის თანამედროვე ქართულ ენობრივ ცნობიერებაში

ინჟინერინგი, როგორც ცოდნისა და პროფესიული საქმიანობის კონკრეტული შინაარსის გამომხატველი ცნება, ჩვენს საგანმანათლებლო და სამეცნიერო სივრცეში დიდი ხანი არაა, რაც გაჩნდა და უპირატესად ბიზნესის სფეროს დაუკავშირდა. შესაბამისად, ქართული ენობრივი ცნობიერება ინჟინერინგის ცნებას ბიზნეს-ურთიერთობებს უკავშირებს და მკვიდრდება. შესიტყვება „ბიზნეს-ინჟინერინგი“, როგორც კონკრეტული სახეობის გამომხატველი ტერმინი, თუმცა მისი შინაარსი, როგორც ნებისმიერი ტერმინოლოგიური ნოვაციისათვის არის დამახასიათებელი, ამ შემთხვევაშიც არაერთგვაროვნად ესმით. ამის ერთი მიზეზი ის არის, რომ ინჟინერინგის ტერმინოლოგიური შინაარსის განმარტება ამჟამად აღიარებულ ლექსიკონებში მაინცა და მაინც არ გამოირჩევა სიცხადით, ყოვლისმომცველობით და შესაბამისად, დამაკმაყოფილებლობის მაღალი ხარისხით. ზოგიერთი ტრადიციული ტერმინოლოგიური და განმარტებითი ლექსიკონი კი ინჟინერინგის ცნებას საერთოდ არ იცნობს.

ერთ-ერთი ავტორიტეტული განმარტებითი ლექსიკონი – ოქსფორდის ლექსიკონი ასე განმარტავს ინჟინერინგის ტერმინოლოგიურ შინაარსს:

– საქმიანობა, რომელიც მიმართულია მეცნიერული ცოდნის გამოყენებაზე პროექტირების, მშენებლობის, მანქანა-დანადგარების მართვისათვის.

ამ განმარტებით ინჟინერინგი, პირველ ყოვლისა, მეცნიერულ ცოდნაზე დამყარებული ინჟინერული საქმიანობაა. თუმცა, ისიც არის გასათვალისწინებელი, რომ ეს განმარტება არც ლექსიკონის შემდგენელთათვის არის ამომწურავი, რადგან იქვე ინჟინერინგის კიდევ ერთი განმარტებაც არის შემოთავაზებული, რომლის თანახმად ინჟინერინგი გამოყენებითი მეცნიერების საგანია. ამ შემთხვევაში სახეობრივი ინჟინერინგის არსებობაც აქცენტირდება, მაგალითად: ქიმიური ინჟინერინგი, მანქანათმშენებლობის ინჟინერინგი, ფინანსური ინჟინერინგი, სოციალური ინჟინერინგი და ა. შ. საყურადღებო აქ ისიც არის, რომ ინჟინერინგი გადაიტანება სრულიად სხვადასხვა სფეროებზე, მათ შორის სოციალურზე.

გაეროს ევროპული ეკონომიკური კომისიის განმარტებით ინჟინერინგი საწარმოებისა და ინფრასტრუქტურის ობიექტების შექმნასა და ექსპლუატაციასთან დაკავშირებული განსაკუთრებული საქმიანობაა.

ამ განმარტებათა თანახმად, ინჟინერინგს ადგილი ეძებნება მეცნიერებას და წარმოებას შორის და საწარმოო საქმიანობისათვის ტექნიკური და ტექნოლოგიური ბაზის ჩამოყალიბების ფუნქცია ენიჭება.

ცხადია, გავრცელებულია ინჟინერინგის სხვა განმარტებებიც, მაგრამ მათი მეტნაკლები შინაარსობრივი სხვადასხვაობის მიუხედავად, საერთო აქვთ საქმიანობის სფეროსა და საქმიანობის ფორმის განსაზღვრებები: საქმიანობის სფეროა მშენებლობა, ექსპლუატაცია, საქმიანობის ფორმაა მომსახურება. თუმცა, საქმიანობის ფორმის პროცესუალობა (მომსახურეობა) სულაც არ ნიშნავს იმას, რომ მას სტრუქტურული ბუნებაც აქვს, რადგან პროცესუალობის არსებობის პირობა სტრუქტურირებულობაა [არქილია 1997: 36]. ეს კი იმასაც ნიშნავს, რომ ინჟინერინგის არსის აღწერა-დახასიათება ობიექტურად სრულიად შესაძლებელია.

მიუხედავად იმისა, რომ ინჟინერინგი, როგორც პროფესიული საქმიანობის სახეობა კარგა ხანია გასცდა თავდაპირველ სფეროს და ყურადღება თავისი ყოვლისმომცველობით მიიპყრო, ლექსიკოგრაფიას ეს მოვლენა ჯერაც არ დაუფიქსირებია და გარკვეულობა არ შეუტანია ჩვენს ენობრივ და მეცნიერულ-ინტელექტუალურ ცნობიერებაში.

ინჟინერინგის ტერმინოლოგიური პოლისემიურობის მიზეზად ზოგიერთი ავტორი ამ ტერმინის განსაზღვრისადმი მიდგომის სხვადასხვაობას ასახელებს. მიზეზი, აშკარაა, მოკლებულია არგუმენტირებულობას, თუნდაც იმიტომ, რომ ტერმინისადმი წაყენებული დეფინიციურობის მოთხოვნა განმარტება-განსაზღვრების უნივერსალურობას შეიცავს. აღნიშნული მიზნის მიღწევა კი თავად ინჟინერინგის ცნების თავდაპირველი შინაარსის და მისი ევოლუციური წაკითხვების გათვალისწინებას საჭიროებს. ბუნებრივია, მხოლოდ ამ გზით არის შესაძლებელი იმის გარკვევა,

რა შინაარსია ჩადებული „ინჟინერინგის“ ცნებაში, რამდენად ადეკვატურად გვესმის და გამოვიყენებთ მას არა როგორც მხოლოდ ტერმინს, არამედ ცოდნისა და ინტელექტუალური საქმიანობის საგნობრივი სფეროს მახასიათებელს.

გავრცელებული აზრის თანახმად, ინჟინერინგის, როგორც პროფესიული საქმიანობის, გამომხატველი ცნება თავიდან, XX საუკუნის დასაწყისში, სამოქალაქო მშენებლობის სფეროში გაჩნდა, როგორც საინჟინრო-საკონსულტაციო საქმიანობის სახეობის აღმნიშვნელი ტერმინი. ამ ეტაპზე და ცოტა მოგვიანებითაც საინჟინრო-საკონსულტაციო საქმიანობა, როგორც მომსახურების ფორმა, შეესაბამებოდა ბიზნეს-საქმიანობას მრეწველობის სფეროებშიც. ამ დროსვე დაიწყო ინჟინერთა საკონსულტაციო მომსახურების გაყიდვა, როგორც ახალი საწარმოების მშენებლობისა და არსებულების ფუნქციონირების გაუმჯობესებისათვის სასიცოცხლოდ აუცილებელი ინტელექტუალური კაპიტალისა.

ინჟინერინგი, როგორც პროფესიული საქმიანობის სახეობა, ინტენსიურად ვითარდება XX საუკუნის 60-ანი წლებიდან. განსაკუთრებით მყარად მოიკიდა ფეხი აშშ-ში. ამ ქვეყანაში თავიდან, როგორც მიუთითებენ, ინჟინერინგი მოიცავდა შიდა ბაზარს, ხოლო მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ გასცდა აშშ-ს ფარგლებს და ეს დაკავშირებული იყო ამ ქვეყნის დიდი როლით მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში აეროდრომების, გზების, პორტების მშენებლობაში.

ინჟინერინგული საქმიანობა მთელს მსოფლიოში გავრცელდა საერთაშორისო ორგანიზაციათა საქმიანობის შედეგადაც. ცნობილია, რომ იმ პერიოდში გაჩნდა აგრეთვე ინჟინრული მომსახურების კომპლექსურობის მოთხოვნილება, ინჟინრული პროექტების ბოლომდე განხორციელების აქცენტებით.

ინჟინერინგული პროფესიული საქმიანობის სფეროები სულ უფრო ფართოვდებოდა და, მასადამე, მრავალფეროვანი ხდებოდა, ბოლოს კი საერთაშორისო კომერციული საქმიანობის თავისთავად სფეროდ ჩამოყალიბდა.

ინჟინერინგის პროფესიული საქმიანობის სფეროები განსაკუთრებით გაფართოვდა 1970-1980 წლებში. ახალი პრაქტიკის გათვალისწინებით აუცილებელი გახდა ინჟინერინგის ცნებითი შინაარსის გადააზრება და დაზუსტება, მისი ახალი სახეობების სისტემატიზება, ინჟინერინგული საქმიანობის სფეროების უნიფიცირება როგორც კონკრეტული ნაციონალური სინამდვილის სპეციფიკის, ისე საერთაშორისო რეალიების

გათვალისწინებით. ამ მხრივ განსაკუთრებით სისტემური კვლევები განხორციელდა გაეროს ევროპული ეკონომიკური კომისიის მიერ, შემუშავდა რამდენიმე უნიფიცირებასათვის და სტანდარტიზების პრინციპების შემცველი დოკუმენტი. ასეთთა შორის შეიძლება დასახელდეს: „ინჟინერინგის საერთაშორისო ხელშეკრულებების შედგენის სახელმძღვანელო“ და „კონსორციუმის საერთაშორისო ხელშეკრულებების შედგენის სახელმძღვანელო“.

ინჟინერინგის სფეროში საქმიანობის უნიფიცირებისა და სტანდარტიზაციის სამუშაოები ჩატარდა მსოფლიო ბანკის და ევროპის რეკონსტრუქციისა და განვითარების ბანკების ეგიდით, რამაც შესაძლებელი გახადა ინვესტიციათა დასაბუთებისა და ინჟინერულ დამუშავებათა ბაზაზე ინვესტიციურ გადაწყვეტილებათა მიღებისადმი ერთიანი მიდგომის გამომუშავება, ეკოლოგიური და სოციალური ფაქტორების გათვალისწინებით. „პროფესიული განვითარების ამერიკული საბჭოს“ განსაზღვრებით, ინჟინერინგის შინაარსი უნდა გვესმოდეს როგორც მეცნიერული მეთოდებისა და პრინციპების შემოქმედებითი გამოყენება შენობა-ნაგებობების, საწარმოო პროცესების პროექტირებისა და დამუშავებისათვის. ამჟამად ინჟინერინგის სფეროში პროფესიული საქმიანობის მიხედვით გამოყოფენ:

- **ბიზნეს-ინჟინერინგს (ან ბიზნეს-პროცესების ინჟინერინგს);**
- **ფინანსურ ინჟინერინგს;**
- **საკადრო ინჟინერინგს;**
- **მარკეტინგის ინჟინერინგს.**

ბიზნეს ინჟინერინგის (Business engineering) ტერმინოლოგიური შინაარსი ესმით როგორც მართვის თანამედროვე ტექნოლოგია, რომელიც ემყარება პროფესიული საქმიანობის სფეროს (მაგალითად, კომპანიის საქმიანობის) ფორმალურ, ზუსტ, სრულ და ყოველმხრივ აღწერას, მისი საბაზო საინფორმაციო მოდელების გარემომცველი რეალობის მოდელთან მიმართებების საფუძველზე აგებით.

ამას გარდა, მიღებულია ინჟინერინგის კლასიფიკაცია დარგების მიხედვით, მაგალითად, მანქანათმშენებლობის ინჟინერინგი, მეტალურგიის ინჟინერინგი და ა. შ.

ინჟინერინგის კანონიკურ კლასიფიკაციად მიღებულია გაეროს ევროპული ეკონომიკური კომისიის კლასიფიკაცია, რომელიც აფიქსირებს ინჟინერინგის შემდეგი სახეობების ფუნქციონირებას:

1. **საკონსულტაციო ინჟინერინგი:**

ინჟინერინგის ეს სახეობა დაკავშირებულია ინტელექტუალურ საქმიანობასთან, რომელსაც ახორციელებს ერთი პირი ან ინჟინერთა ჯგუფი, რომლებსაც მოეპოვებათ სახსრები პროექტირების, ტექნიკური კვლევების ეკონომიკური განვითარებისა და სამრეწველო თუ სხვა კომპლექსების ობიექტების მშენებლობაში.

2. ტექნოლოგიური ინჟინერინგი;

3. სამშენებლო ინჟინერინგი;

4. ტექნიკური მხარდაჭერა;

5. კომპლექსური ინჟინერინგი.

კომპლექსური ინჟინერინგი გულისხმობს ექსპლუატაციისათვის მთლიანად (სრული) მზა პროდუქტის შექმნას.

კლასიფიკაციის ზემოაღნიშნული პრინციპები და ინჟინერინგის განსაზღვრებები უმეტესად მაინც მშენებლობის სფეროს უკავშირდება.

ინჟინერინგული პროფესიული საქმიანობა იმდენად სწრაფადგაფართოებადი და მოთხოვნადი ხდება, რომ მისი თეორია აშკარად ჩამორჩება პრაქტიკას. ამიტომაც თეორიული აქცენტირება მშენებლობაზე, ფაქტობრივ, გუშინდელი დღის ვითარებას ასახავს. ამაზე მეტყველებს ის ფაქტიც, რომ პროფესიული საქმიანობის ამჟამად აქტუალური და ფუნქციონირების თვალსაზრისით ინტენსიურობით გამორჩეული არა ერთი დარგის ინჟინერინგზე საერთოდ არც განმარტებით და ტერმინოლოგიურ ლექსიკონებში და არც ინჟინერინგის კლასიფიკაციებში საერთოდ არაფერია თქმული. მაგალითად, ინჟინერინგის კლასიფიკაციაში, რომელსაც გაეროს ევროპის ეკონომიკური კომისია გვთავაზობს, ნახსენებიც კი არ არის თანამედროვე ინჟინერინგული საქმიანობის ისეთი მნიშვნელოვანი სახეობა, როგორიცაა კომუნიკაციური ინჟინერინგი, ყველაზე თანამედროვე და ყველაზე ძვირადღირებული კაპიტალის რეტრანსლირება-ფუნქციონირების ტექნოლოგია. ეს იმ დროს, როდესაც კომუნიკაციური ინჟინერინგი დღეს ბევრ ქვეყანაში პროფესიული ინტელექტუალური საქმიანობის სწავდაგანვითარებადი და აქტუალური სახეობაა, რადგან თანამედროვე საზოგადოების სივრცეში არა მხოლოდ ტრადიციული საინჟინრო დარგებში, არამედ სახელმწიფოებრივ, პოლიტიკურ, კულტურულ, ეკონომიკურ სფეროებში წარმოადგენს ინოვაციური მართვის ტექნოლოგიებს.

მალიან ზოგადად (და არსობრივად) კომუნიკაციური ინჟინერინგი არის ცოდნისა და არცოდნის მართვა. ცოდნის მართვა დიდი მოცულობის ინფორმაციის ოპერირებას ემყარება, ხოლო არცოდნის მართვა – ინფორმაციის მცირე მოცულობის ოპერირებას. ცოდნის მართვა ახალი ცოდნის წარ-

მოქმნას უწყობს ხელს, ხოლო არცოდნის მართვა – ეწინააღმდეგება ახალი ცოდნის წარმოქმნას. **მთავარი და არსებითი მართვის ამ ტექნოლოგიაში სამყაროს სურათის კონკრეტული ამოცანების შესაბამისად აგების მიზანდასახულობაა** [პოჩეპცოვი 2008:14]. აქედან გამომდინარე, კომუნიკაციური ინჟინერინგის მთავარი ამოცანაა სამყაროს ისეთი სურათის შექმნა და შენარჩუნება, რომელიც რეალური საარსებო გარემოს საჭირო სახით ტრანსფორმირების შესაძლებლობას შექმნის.

„კომუნიკაციური ინჟინერინგის“, როგორც ტერმინოლოგიური შესიტყვების, პირველი წევრი – „კომუნიკაცია“, ბუნებრივია, ორი სუბიექტის ინფორმაციულ კავშირზე მიუთითებს, უფრო ზუსტად ინფორმაციის გადაცემაზე ერთი სუბიექტის მიერ მეორე სუბიექტისათვის, რადგან კომუნიკაცია კონკრეტული შინაარსის, ინფორმაციის, ცოდნის გარეშე შეუძლებელია. ინჟინერინგი კი, როგორც ზემოთ აღინიშნა, ამ ინფორმაციის, ცოდნის საჭირო წერტილიდან, საჭირო დროს, საჭირო ფორმით, საჭირო ადგილამდე მიტანისა და მისი (ინფორმაციის, ცოდნის) შენარჩუნების ინოვაციური ტექნოლოგიაა. თანამედროვე, ანუ ინფორმაციული საზოგადოების (და საერთოდ თანამედროვე ცივილიზაციის) უძირითადესი ღირებულებები კი სწორედ ინფორმაცია და კომუნიკაციაა, როგორც უმთავრესი ინტელექტუალური კაპიტალი და მისი საჭირო ადგილამდე მიტანა-დამკვიდრების გზა და საშუალება. სწორედ ამიტომ არის, რომ დღეს უკვე აქტიურად მუშავდება კომუნიკაციის, როგორც საქმიანობისა და ცოდნის ახალი სფეროს თეორიული და მეთოდურ-მეთოდოლოგიური საფუძვლები; მეტიც, ბევრ ქვეყანაში უკვე აღიარებულია და პროფესიათა კლასიფიკატორებშიც დაკანონებულია ინტელექტუალური პროფესიული საქმიანობის დამოუკიდებელი სფერო თავისი დარგებით. ესაა კომუნიკაციისტიკა, მეცნიერული მიმართულება, რომელიც ინფორმაციით, ცოდნით მართვის დოქტრინების, კონცეფციების, თეორიების, ტექნოლოგიების ცოდნის მიწოდებას სთავაზობს ადამიანს და თანამედროვე საზოგადოებაში თვითდამკვიდრებისა და წარმატებულობის გარკვეულ გარანტიებსაც შეიცავს. ამ გაგებით კომუნიკაციისტიკა თავისი ინოვაციური ცოდნით და ამ ცოდნის მიზნობრივი ტრანსლირების ტექნოლოგიებით **თანამედროვეობისმცოდნეობითი მეცნიერებების იდეოლოგია და თეორიაა**, რომელიც ღრმად არის შეჭრილი ადამიანის ტრადიციული ცოდნების სფეროებში – მეცნიერების, განათლების, კულტურის, ეკონომიკის, საერთოდ სოციალურ სფეროებში და ამ სფეროთა ოპტიმიზე-

ბის უმძლავრეს ფაქტორს ქმნის. ამ ზოგადი მისიისა თუ ფუნქციის გარდა (და აქედან გამომდინარე), კომუნიკატივისტიკა ინფორმაციის ცოდნის მართვის ტრადიციული ტექნოლოგიების ოპტიმიზებასა და ახალი, ინოვაციური მიზნობრივი ტექნოლოგიების შექმნა-დამუშავებაზე ორიენტირებულ „საკუთარ“ მეცნიერული დარგების წარმოქმნა-დამკვიდრებასაც განაპირობებს. დღეს საკუთრივ კომუნიკატივისტიკურ (კომუნიკოლოგიურ) მეცნიერულ დარგებს განეკუთვნება „ბიზნეს-ინჟინერინგი“ – საქმიანობის მართვის ტექნოლოგიების შემსწავლელი დარგი, „მასკომუნიკაცია“ – საზოგადოებრივად და სოციალურად აქტუალური ინფორმაციის, ცოდნის საჭირო ფორმით მიტანა მასობრივ აუდიტორიამდე; „საზოგადოებრივი ურთიერთობები“ – მიზნობრივი ინფორმაციის მიზნობრივ აუდიტორიამდე საჭირო ფორმით მიტანა და ამ ახალი ინფორმაციით (ცოდნით) ადამიანებში ძველი ცოდნის ჩანაცვლება, თვალსაზრისისა თუ პოზიციის შეცვლევინება.

კომუნიკატივისტიკამ ტრადიციულ მეცნიერებათა ბევრ დარგში მიაღწია კანონიკურობას იმ თვალსაზრისით, რომ კომუნიკაციურობის პრინციპების შეტანით მათს ინტერდისციპლინარულობას მიაღწია. ასეთი ბუნება შეიძინა კომუნიკატივისტიკასთან დაახლოებით, მაგალითად, კლასიკურმა ენათმეცნიერებამ და დღეს უკვე საკმაოდ საინტერესო და მეცნიერული იდეოლოგიით, მეცნიერული კვლევების შედეგიანობით აშკარად გამორჩეული მეცნიერული დარგი კომუნიკაციური ლინგვისტიკა.

მთავარზე უმთავრესი კი ის არის, რომ კომუნიკატივისტიკის სფეროში მოეძებნა ფაქტობრივი დასაბუთება თანამედროვე აზროვნებაში მომხდარ პარადიგმულ ცვლილებას – აზროვნების (და ყურადღების) ცენტრში მეტყველი, მოაზროვნე ადამიანის ფიქრის, განცდის, განსჯის, ლტოლვა-მისწრაფებების, მცდელობისა და მიზნისაკენ სვლის მოქცევას. ესაა თანამედროვე ცივილიზაციის უდიდესი მიღწევა (და მისია) – ადამიანის აღმოჩენა და ადამიანის „მეს“ გამოცხადება უზენაეს ღირებულებად. კომუნიკატივისტიკა კი იმიტომ არის **თანამედროვეობისმცოდნეობა**, რომ ადამიანის ნების სამყაროში გაცხადების გზების და საშუალებების – ტექნოლოგიების შექმნას ემსახურება. **კომუნიკაციური ინჟინერინგი უზრუნველყოფს ინფორმაციულ ინჟინერინგსაც**, რაც თანამედროვე ადამიანისათვის სასიცოცხლოდ აუცილებელია, რადგან ეხმარება მას თანამედროვეობის ჭარბი ინფორმაციებით გაჯერებულ ინფორმაციულ სივრცეში იმ წინააღმდეგობის ადეკვატურ გაცნობიერებაში, რო-

მელიც იქმნება ინფორმაციის დაგროვების შემოწმების (კონტროლის) ფორმებსა და თავად ამ სივრცის ინფორმაციულ სისავსეს შორის. ეს ის ფორმებია, რომლებიც ადამიანს ბუნებრივად ეძლევა. ასე რომ, კომუნიკაციური ინჟინერინგის ფუნქციონირების სფერო გაცილებით დიდია (ვრცელია), ვიდრე ერთი შეხედვით გვეჩვენება. იგი ადამიანური მოღვაწეობის ნებისმიერ სფეროში ფუნქციონირებს შედეგისმომტანად. ამის გამო, კომუნიკაციის ინჟინერინგი ზოგადად კომუნიკატივისტიკის თეორიულ საფუძვლებს ქმნის და გარკვეული თვალსაზრისით კომუნიკატივისტიკის (კომუნიკოლოგიის) თეორიის ზოგადი თეორიის შინაარსს განსაზღვრავს, რადგან ინჟინერინგი ფუნქციონირების ყველა სფეროში სხვადასხვაგვარია და შესაბამისად სხვადასხვა თეორიულ საფუძვლებს ემყარება. ამავე თვალთახედვით კომუნიკაციური ინჟინერინგი მართვის ზოგადი ინოვაციური ტექნოლოგიის სტრუქტურირების თეორია და მეთოდოლოგიაა და ტექნოლოგიების დამუშავების ტექნოლოგიაა, რადგან ფუნქციონირების ყოველ სფეროში კონკრეტული ინჟინერინგული ტექნოლოგია აპირობებს პროფესიული საქმიანობის მიზნისა და შედეგის მაქსიმალურ ადეკვატურობას.

ინჟინერინგი, როგორც მართვის ტექნოლოგია, უფრო სწორად მართვის ცოდნის ტექნოლოგია, თანამედროვე რთული და წინააღმდეგობებით აღსავსე რეალური სამყაროს სტრუქტურირების ფილოსოფიაა. იგი ადამიანს არა მხოლოდ რეალური სამყაროს შესახებ ცოდნას სთავაზობს, არამედ თავად ამ ცოდნის მართვის ტექნოლოგია(ებ)საც; არა მხოლოდ სამყაროს შეცნობის შესაძლებლობას უქმნის, არამედ ამ სამყაროს სტრუქტურირების შესაძლებლობასაც და ამ სამყაროში საკუთარი თავის პოვნის პერსპექტივებსაც. ამ თვალსაზრისით, ინჟინერინგის არსს ყველაზე სრულად ასახავს ტერმინი „ბიზნეს-ინჟინერინგი“, რადგან იგი არის თავისთავად მართვის ტექნოლოგია, თუმცა ინტერესთა ყოვლისმომცველობით მაინც ვერ უტოლდება კომუნიკატივისტიკას, რადგან ფაქტობრივად მატერიალიზებადი და მატერიალური სფეროების პროფესიული საქმიანობის სფეროებს მოიცავს. მით უფრო, რომ ქართული ენორივი ცნობიერება ბიზნესის ცნებაში მკაფიოდ არ აფიქსირებს ინტელექტუალური კაპიტალის კეთებას. ბიზნესი ჩვენში „საქმიანობის“ შინაარსს ატარებს, ინტელექტუალური კაპიტალის სფეროსადმი კი „მოღვაწეობის“ შინაარსს ამჯობინებს. ამდენად, „ბიზნეს-ინჟინერინგი“ ფორმალურადაც და არსობრივადაც ზოგადად ინჟინერინგის ერთი სახეობაა და სულიერ ინტელექტუალურ სფეროებში „შეჭრის“ მიუხედა-

ვად, იერარქიულად ინჟინერინგის ფენომენის კერძო გამოვლენას წარმოადგენს. ამის გამო, იგი კომუნიკატივისტიკის ინტერესთა სფეროს კონკრეტული ღირებულებითი ელემენტია, თუმცა მნიშვნელოვანი და აქტუალური პრაგმატიკითაც, რადგან პროფესიული საქმიანობის უამრავი სფეროს მართვის ტექნოლოგიების შექმნის მისია ეკისრება.

ზემოაღნიშნული ცხადყოფს, რომ ინჟინერინგის, როგორც პროფესიული საქმიანობის სფეროების მართვის ტექნოლოგიების, ცნება ქართულ სინამდვილეში, ჯერჯერობით, მთელი სისრულით

არ არის გაცნობიერებული. მას უპირატესად მატერიალური წარმოების სფეროებთან აკავშირებენ. ინტელექტუალურ სფეროებში მისი როლის გააზრების პროცესი თანდათან ინტენსიურდება და ამ მიმართულებით მეცნიერული კვლევების გააქტიურებასაც მოასწავებს. ამასვე ცხადყოფს მართვის ტექნოლოგიების ცოდნის სარგებლიანობის გაცნობიერებაც და თავად ამ ცოდნის მართვის ცოდნის აუცილებლობის შეგნებაც, რისი დასტურიცაა საქართველოს ტექნიკურ უნივერსიტეტში ბიზნეს-ინჟინერინგის ფაკულტეტის დაარსება.

IVANE JAGODNISHVILI

TO THE UNDERSTANDING OF THE NOTION “ENGINEERING” IN CONTEMPORARY GEORGIAN LINGUISTIC CONSCIOUSNESS

Summary

The article analyzes the specifics of terminological content of the notion “engineering” meaning management technologies. It is suggested that the existing definitions, despite the multiversity of approaches, do not express notion’s complete content, as they disregard functioning of engineering in the spheres of intellectual activities. It is pointed out that engineering as management knowledge is a field of a new branch of science – communication science, and its understanding and establishment in the Georgian educational environment is an ongoing process.

It is suggested that engineering as management knowledge and knowledge management technology, is not only a technology but it is a philosophical system of structuring a complex and controversial modern age.

გამოყენებული ლიტერატურა:

1. Arquilla J., Ronfeldt D. – Looking ahead: preparing for information – age conflict // In Ahtena’ s camp. Preparing for conflict in the information age, Santa Monica, 1997;
2. Почепцов Г. Г., Коммуникативный инжиниринг, Киев, 2008.